

УДК 351.83 (468)

Н.С. Сітніковакандидат наук з фізичного виховання та спорту
Класичний приватний університет**МЕТОДИ ТА МЕХАНІЗМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ЯК СПЕЦИФІЧНИЙ СПОСІБ ВЛАДНОГО ВПЛИВУ ДЕРЖАВИ
НА РОЗВИТОК ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ УКРАЇНИ**

Проаналізовано методи та механізми правового регулювання в спортивній сфері на сучасному етапі. Запропоновано схему механізму правового регулювання в спортивній сфері. Визначено стадії правового регулювання Олімпійського руху в Україні та виявлено основні причини, що гальмують розвиток спорту в Україні. Запропоновано основні заходи щодо покращення розвитку Олімпійського руху в Україні.

Ключові слова: механізм державного регулювання, спортивна сфера, правовий механізм, Олімпійський рух, методи правового регулювання.

I. Вступ

На сучасному етапі розвитку Олімпійського руху в Україні існує потреба у визначенні подальшої стратегії дій на основі узагальнення вітчизняної практики з урахуванням положень Конституції України, законодавчих та нормативних актів, декларацій Організації Об'єднаних Націй та інших авторитетних світових інституцій, Міжнародної хартії фізичного виховання і спорту ЮНЕСКО, Спортивної хартії Європи та адаптації національного законодавства у сфері спорту до трансформаційних процесів у державі й світових тенденцій.

Держава регулює відносини у спортивній сфері шляхом формування державної політики, створення відповідних державних органів, фінансового, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного, нормативно-правового та іншого забезпечення розвитку спорту, а також визнання широкого самостійного статусу Олімпійського руху в Україні й комплексної взаємодії державних органів з громадськими організаціями спортивної спрямованості. Держава визнає і всебічно підтримує Олімпійський рух в Україні, діяльність всеукраїнських фізкультурно-спортивних товариств, національних спортивних федерацій, інших громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості (ст. 3 Закону України "Про фізичну культуру та спорт").

Заняття спортом стають все більш помітними не тільки соціальними, а й політичними чинниками в сучасному світі. Залучення широких мас населення до занять спортом, а також успіхи на міжнародних змаганнях є безперечним доказом життєздатності та духовної сили будь-якої нації. Вони сприяють створенню позитивного іміджу держави на міжнародній арені, тому державна підтримка Олімпійського руху є одним з важливих напрямів соціально-економічної політики нашої країни.

Головна мета цієї політики полягає в реалізації державної діяльності в галузі спорту, визначеної в Стратегії розвитку Олімпійського руху в Україні на період до 2020 р., у створенні умов, що орієнтують громадян на здоровий спосіб життя, розвиток спортивної інфраструктури, а також підвищення конкурентоспроможності українського спорту [9].

Сучасний спорт розвивається стрімкими темпами не тільки за кордоном, а й в Україні. Зміни, які відбуваються в сучасному спорті, вимагають свого законодавчого оформлення на різних рівнях: міжнародному, державному, суб'єктів держави і муніципалітетів. Прогрес спортивних відносин у нашій країні відбувається досить динамічно, що, у свою чергу, вимагає постійної роботи з удосконалення нормативно-правової бази, створення принципово нових законодавчих актів, що закріплюють досягнення українського спорту.

Віддаючи належне зусиллям законодавця щодо вдосконалення правового регулювання відносин у галузі спорту, тим не менше, необхідно зазначити, що існуюча нормативно-правова база не повною мірою відповідає сучасним потребам розвитку вітчизняного спорту. Це законодавство досі залишається недостатньо систематизованим, у ньому багато прогалин і суперечностей, застарілих норм і неоднозначних формулювань, що породжує труднощі в практиці. Складність організаційної структури сучасного спортивного руху, взаємодія різних соціонормативних регуляторів у спортивній сфері суспільних відносин також актуалізують проблему вдосконалення законодавства у сфері спорту [7].

Головна мета держави може бути досягнута за умови, що буде вжито певних заходів щодо покращення життя населення України, підготовлено для ринку праці освіченої, здорової та активної робочої сили. Сучасна криза – демонстрація неспроможності як людини, так і виробництва проти-

стояти їй через незадовільний моральний та фізичний стан. Це свідчить про фіаско державного регулювання Олімпійського руху, зокрема, про відсутність дієвого механізму її регулювання [14].

Механізм правового регулювання у сфері спорту допоможе знайти найефективніші варіанти його модернізації та гармонізації відповідно до вимог міжнародного спортивного руху й специфіки формування сучасної правової системи України.

Аналіз літературних джерел дав змогу з'ясувати лише окремі відомості за вказаною проблемою щодо механізмів державного регулювання Олімпійського руху в Україні на сучасному етапі. Актуальність та несумнівна значущість указаної проблеми стали передумовою подальшого дослідження.

II. Постановка завдання

Мета статті – розкрити поняття методу й механізму правового державного регулювання в спортивній сфері та показати їх вплив на розвиток Олімпійського руху в державі.

III. Результати

Щоб визначити, як впливає на Олімпійський рух держава, необхідно знати механізми та методи державного регулювання цієї сфери.

Основою державного регулювання є законодавча база, у якій передбачено механізм врегулювання інтересів та дій усіх суб'єктів сфери Олімпійського руху.

Згідно з результатами аналізу юридичної та спортивної літератури, можна запропонувати таку схему механізму правового (юридичного) регулювання в спортивній сфері (рис. 1).

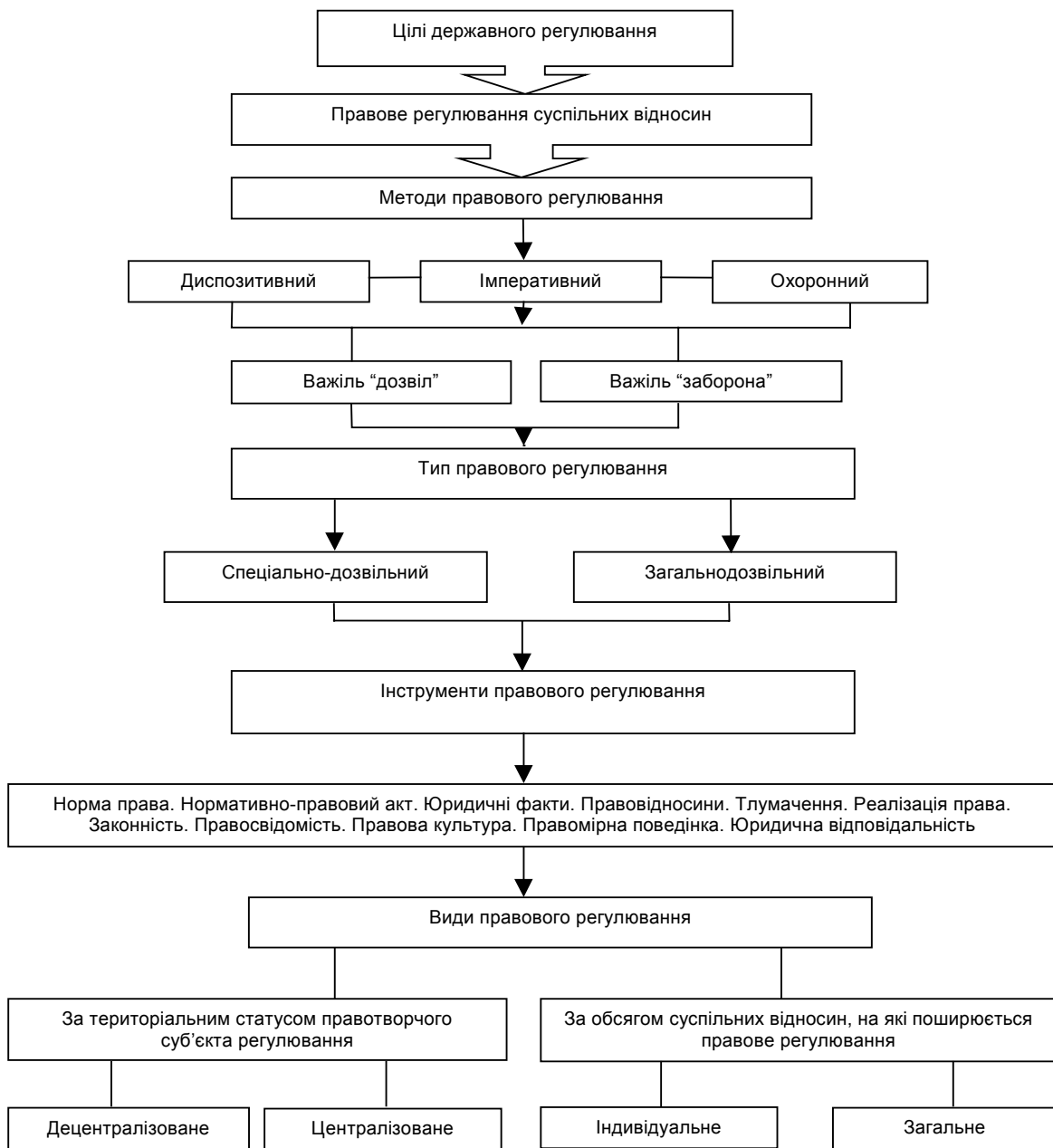

Рис. 1. Механізм правового регулювання у спортивній сфері та його складові

Процес функціонування правового регулювання, на думку більшості вчених-правознавців, включає три основні стадії [13]. Так, перша стадія – це загальний вплив права на суспільство й виникнення суспільних відносин, формулювання правил поведінки та прогнозування можливих перешкод і варіантів їх усунення за допомогою правових засобів.

Це і є якісний підхід до формування нормативних основ [11]. На цій стадії реалізуються інформативні можливості права, здійснюється активний вплив на свідомість, волю, а отже, на активну поведінку людей у сфері правового регулювання. Друга стадія – це конкретизація загальних правових норм, визначення спеціальних умов, коли загальні правила поведінки можуть бути деталізовані та пристосовані до визначеного виду суб'єктів, їх конкретних прав та обов'язків. Третя стадія – це реалізація правової норми в правомірній поведінці суб'єктів правовідносин, що є результатом дії механізму правового регулювання [1]. Відповідно до стадій механізму юридичного регулювання визначаються й види юридичної техніки, а саме: правотворча, правороз'яснювальна, правозастосовна та правореалізаційна [13]. Показниками якості регулювання правознавці визначають цінність, економічність та ефективність правового регулювання. Ефективним правове регулювання вважають, якщо результати значно перевищують передбачувані цілі. Законодавство України про фізичну культуру й спорт базується на Конституції України та складається із цього Закону, відповідних міжнародних договорів України й інших нормативно-правових актів, що регулюють правовідносини в цій сфері [15].

Конституційне визнання України як демократичної, соціальної, правової держави вимагає запровадження ефективного законодавства, спрямованого на розвиток українського суспільства, економічної та соціальної інфраструктури. Зокрема, надання Україні права проведення чемпіонату Європи з футболу у 2012 р., наявність великих досягнень українських спортсменів у сфері боксу, плавання, гімнастики, параолімпійських іграх та інших видах спорту зумовлюють необхідність удосконалення законодавства.

На сьогодні нормативною основою змін у спортивній сфері є Закони України “Про фізичну культуру і спорт” та “Про антидопінговий контроль у спорті”. У ст. 2 першого з названих законів зазначено: “Законодавство у сфері спорту становить: Конституція України, Закон України “Про фізичну культуру і спорт”, інші нормативно-правові акти, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою Украї-

ни”. Однак дослівне тлумачення змісту наведеної норми вказує на відсутність єдиного концептуального нормативно-правового акта, дія якого здатна врегулювати різні аспекти спортивних правовідносин.

Закон України “Про фізичну культуру і спорт”, прийнятий у грудні 1993 р., визначає загальні правові, соціальні, економічні й організаційні засади фізичної культури та спорту в Україні, участь державних органів, посадових осіб, а також підприємств, установ, організацій, незалежно від форм власності, у зміцненні здоров'я громадян, досягненні високого рівня працездатності та довголіття засобами фізичної культури і спорту. У ньому наголошено, що держава створює умови для правового захисту інтересів громадян у сфері фізичної культури і спорту, розвиває фізкультурно-спортивну індустрію та інфраструктуру, заохочує громадян зміцнювати своє здоров'я, вести здоровий спосіб життя.

Кабінет Міністрів України за участю громадських організацій розробляє систему заходів щодо підтримання та зміцнення здоров'я різних категорій населення в соціально-побутовій сфері й забезпечує умови для її впровадження в життя, використання фізичної культури та спорту як засобу профілактики й лікування захворювань. Створення умов для занять фізичною культурою населення за місцем проживання та в місцях масового відпочинку населення покладається на місцеві органи виконавчої влади й органи місцевого самоврядування за рахунок коштів відповідних бюджетів на підставі державних нормативів фінансування фізкультурно-оздоровчих програм [12, с. 6].

Слід зазначити, що із часу прийняття Закону України “Про фізичну культуру і спорт” неодноразово здійснювалися спроби внести окремі зміни до нього. При цьому лише деякі з них були позитивно оцінені з погляду національних інтересів. Зокрема, з метою законодавчо заборонити закриття та перепрофілювання закладів фізичної культури та спорту, баз олімпійської й параолімпійської підготовки, фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд, лікувально-фізкультурних закладів у 2006 р. було внесено законопроект щодо заборони закриття й перепрофілювання закладів й об'єктів фізкультурно-оздоровчого й спортивного призначення. Це було зумовлено тим, що більшість керівників промислових підприємств різного рівня закривають й перепрофілюють заклади фізичної культури і спорту, лікувально-оздоровчі заклади, спортивні споруди, які перебувають на балансі цих підприємств, і не створюють сприятливих умов для задоволення потреб працівників в оздоровленні.

Законом України “Про внесення змін до Закону України “Про фізичну культуру і спорт” від 15.05.2007 р. № 1021–V визначено, що “не допускається: будівництво нових та реконструкція наявних дошкільних виховних, загальноосвітніх та професійних навчально-виховних, вищих навчальних закладів без передбачених нормативами фізкультурно-спортивних споруд та функціональних приміщень; закриття та перепрофілювання закладів фізичної культури і спорту, баз олімпійської та параолімпійської підготовки, фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд, лікувально-фізкультурних закладів” [10]. Безумовно, прийнявши цей Закон, держава закріпила базові передумови для утвердження в суспільстві здорового способу життя, залучення більш широких верств населення до занять фізичною культурою та спортом з метою профілактики захворювань та запобігання правопорушенням у молодіжному та підлітковому середовищі, що також буде сприяти соціально-економічній стабільності в державі.

Потім була прийнята нова редакція Закону України “Про фізичну культуру і спорт” від 17.10.2009 р. № 1724–VI, що набрав чинності з 01.01.2011 р., який визначає правові, соціальні, економічні й організаційні основи фізичної культури і спорту в Україні, участь державних органів, посадових осіб, а також підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності у зміцненні здоров'я громадян [5]. Статтею 4 визначено основні засади державної політики у сфері фізичної культури і спорту, однією з яких є суто спортивна – визнання фізичної культури як важливого чинника всебічного розвитку особистості та формування здорового способу життя, а спорту – як важливого чинника досягнення фізичної та духовної досконалості людини, формування патріотичних почуттів у громадян і позитивного міжнародного іміджу держави.

Державне управління фізичною культурою та спортом, згідно із цим Законом, здійснює центральний орган виконавчої влади у сфері фізичної культури і спорту за сприяння відповідно інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Забезпечення реалізації державної політики з питань сім'ї, дітей, молоді, фізичної культури та спорту Кабінетом Міністрів України делеговано Міністерству сім'ї, молоді і спорту України, яке, відповідно до Указу Президента “Про Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту”, визначено провідним органом у системі центральних органів виконавчої влади [6]. У новій редакції Закону зазначено міністер-

ство здійснює державну політику в галузі фізично-оздоровчої та спортивної діяльності спільно з такими міністерствами та організаціями:

- Міністерством освіти і науки – забезпечує фізичне виховання та розвиток спорту в системі освіти, взаємодіє з відповідними громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості;
- Міністерством охорони здоров'я – в межах повноважень забезпечує розвиток спортивної медицини;
- центральними органами виконавчої влади, яким підпорядковуються Збройні Сили України та інші військові формування, утворені відповідно до законів України, правоохоронні органи, рятувальні та інші спеціальні служби, – забезпечують належну фізичну підготовку військовослужбовців та працівників, сприяють розвитку спорту, взаємодіють з відповідними громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості;
- Міністерством аграрної політики – сприяє розвитку фізичної культури і спорту серед сільського населення та працівників агропромислових підприємств, взаємодіє з відповідними громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості;
- Міністерством праці та соціальної політики – забезпечує розвиток фізичної культури та спорту в підпорядкованих йому навчальних закладах і стаціонарних установах соціального обслуговування, створює умови для занять фізичною культурою і спортом, у тому числі для інвалідів, та їх фізкультурно-спортивної реабілітації відповідно до законодавства;
- Міністерства промисловості, транспорту, зв'язку, будівництва, житлово-комунального господарства, палива та енергетики – сприяють розвитку фізичної культури та спорту за місцем роботи й проживання громадян, взаємодіють з відповідними громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості.

На нашу думку, сучасний стан Олімпійського руху та спортивної діяльності в ринкових умовах потребує реформування. Неможливо утримувати суто комерційну спортивну професійну діяльність, де спорт розглядається як робота й потребує відтворювальної та реабілітаційної діяльності спортсменів, їх реінтеграції в суспільство після закінчення спортивної кар'єри поряд з фізкультурно-оздоровчою діяльністю.

Для покращення регулювання в цій сфері створюються державні програми розвитку фізичної культури і спорту. Перша така програ-

ма була затверджена Указом Президента України в червні 1994 р.; 1 вересня 1998 р. в Україні була прийнята друга програма – “Фізична культура – здоров’я нації”. На сьогодні прийнята Концепція Загальнодержавної цільової програми розвитку фізичної культури і спорту на 2012–2016 рр. Про значення спорту в Україні для становлення і розвитку Української держави, підвищення рівня та якості життя населення, усунення загроз і викликів безпеці країни, покращення Олімпійського руху свідчать Розпорядження Кабінету Міністрів України “Про заходи щодо підготовки та проведення в Україні у 2012 році Року спорту та здорового способу життя 2012 року” від 27.04.2011 р. № 360-р.

Такі державні програми розвитку фізичної культури і спорту в Україні спрямовані на практичну реалізацію Закону України “Про фізичну культуру і спорт”. Вони розкривають основні напрями державної політики в галузі фізичної культури і спорту, обумовлюють їх роль у житті суспільства, показують тенденції розвитку фізкультурно-спортивного руху та окреслюють практичні заходи щодо впровадження фізичної культури в побут громадян, а також основні засади організаційного, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного тощо забезпечення на певних етапах суспільного розвитку. На основі державних програм розвитку фізичної культури і спорту Кабінет Міністрів України передбачає відповідний розділ у програмах економічного й соціального розвитку України.

У спортивній сфері практикуються нормативні способи кількісного визначення постановки завдань і оцінювання результатів їх виконання. Терміни “норма”, “норматив” визначають певну міру (величину), взяту за уніфікований показник того, що має бути досягнуте в результаті діяльності. Сукупність норм – це ніби послідовні сходинок досягнення результатів від початкового до граничного. Якщо норми відповідають можливостям умов їх реалізації, то вони є найкращим орієнтиром на шляху до мети [11, с. 49].

Разом з тим аналіз законодавства у відповідній сфері свідчить про наявність досить широкої групи норм, внутрішніх правил, положень, які не належать до жодного з механізмів правового регулювання.

Основними причинами, що гальмують розвиток спорту в Україні, є:

- 1) недосконала нормативно-правова база;
- 2) відсутність необхідної інфраструктури для проведення міжнародних спортивних змагань;
- 3) відсутність уніфікованих правил функціонування спортивних організацій тощо.

Зокрема, причину обмеження спорту через “недосконалу нормативно-правову базу” слід розуміти так, що на сьогодні відсутнє чітке законодавче формулювання, яке унормувало б існуючі розбіжності між практикою регулювання відносин фізичної культури і спорту з Бюджетним кодексом України, Законами України “Про освіту”, “Про позашкільну освіту”, “Про плату за землю”, “Про оподаткування прибутку підприємств”, “Про пенсійне забезпечення” тощо. Крім того, існує нагальна потреба у здійсненні заходів щодо адаптування чинних законодавчих та нормативно-правових актів сфери фізичної культури і спорту до Європейського законодавства. На сьогодні відсутнє конституційне право, що гарантувало б здійснення відтворювального процесу функціональних станів організму людини, не існує закону про спортивну діяльність, який би регулював відносини суб’єктів спортивної сфери.

Для покращення розвитку Олімпійського руху в Україні, на нашу думку, необхідно вжити таких заходів:

- удосконалити відомчу нормативно-правову базу та розробити соціальні нормативи рівня забезпеченості населення спортивними спорудами;
- підвищити ефективність фізичного виховання в навчальних закладах, зокрема запровадити фізкультурно-оздоровчі комплекси в галузі освіти “Здоров’я і фізична культура”;
- здійснювати методичне та організаційне супроводження фізкультурно-оздоровчої та спортивної роботи;
- продовжувати формування в Україні нормативно-правового й організаційно-управлінського забезпечення розвитку фізичної культури і спорту, яке характеризується правовим врегулюванням відносин шляхом ухвалення законодавчих та нормативних документів, рішень державних органів; розробкою та реалізацією цільових комплексних програм; створенням мережі центральних і місцевих органів управління з визначенням їх повноважень та відповідальності; розвитком інфраструктури з урахуванням специфічних умов різних регіонів країни; налагодженням вертикальних і горизонтальних зв’язків між суб’єктами; упровадженням організаційно-практичних заходів для вдосконалення та поліпшення організації, підвищення ефективності роботи; створенням системи соціальних гарантій і захисту прав громадян щодо занять фізичною культурою та спортом; здійсненям цільового фінансування й матеріально-технічного забезпечення; створенням спеціальних фондів [8, с. 27].

IV. Висновки

Правовий механізм державного регулювання спортивної сфери визначено як систему засобів (інструментів), способів (методів), що здійснюють дію важелів (дозволів та заборон), визначають міру державного примусу щодо відповідної для держави моделі поведінки всіх суб'єктів спортивної сфери, забезпечують стабільність сфери шляхом юридичного визначення її елементів і динаміку розвитку через регулювання вертикальних та горизонтальних зв'язків суб'єктів, забезпечуючи відтворювальні процеси суспільства і їх подальше вдосконалення.

На основі дослідження механізму правового державного регулювання спортивної сфери визначено, що існування та розвиток Олімпійського руху в Україні можливі за умови державного правового регулювання, яке можна охарактеризувати як систему законодавчих норм для відповідних державних органів і громадських організацій, що забезпечують, з одного боку, формування та розвиток інтелектуалізованих продуктивних сил людини, показником регулювання яких є соціально-економічний ефект від збільшення вільного часу, подовження терміну життя, здоров'я людини, творчих можливостей та соціальної віддачі людини, а з іншого – активізацію суб'єктів спортивної сфери, що позначиться на їх дохідності та прибутковості. З практичного погляду державне регулювання – це сфера діяльності держави, її цілеспрямованого впливу на поведінку учасників ринкових відносин з метою забезпечення пріоритетів державної економічної політики.

Отже, держава має змогу регулювати інформаційне суспільство, що існує в ринкових умовах, визначаючи поведінку кожного суб'єкта, застосовуючи механізм правового регулювання, яким юридично встановлює межі діяльності кожного суб'єкта та повноваження регуляторних органів, через які вона досягає поставлених цілей і завдань. Тому правовий механізм приводить у дію організаційний механізм, який є ієрархічною побудовою системи органів влади, що зумовлює дію фінансового механізму, який забезпечує грошовий потік, що регулює діяльність суб'єктів господарювання держави. Треба зауважити, що механізми перебувають у круговій залежності і діють одночасно, оскільки кожен має свою особливу функцію.

Список використаної літератури

1. Андрусак Т.Г. Теорія держави і права / Т.Г. Андрусак. – Л.: Фонд "Право для України", 1997. – 200 с.
2. Алексеев С.С. Общая теория права / С.С. Алексеев. – М.: Велби, 2008. – 565 с.
3. Корж В.П. Нормативно-правове та організаційно-управлінське забезпечення розвитку фізичної культури і спорту в Україні / В.П. Корж, Ю.О. Павленко, М.В. Дутчак, О.К. Артем'єв, В.П. Карленко, В.О. Дрюков // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту. – 2006. – № 10. – С. 4–12.
4. Мерзляк А.В. Система механізмів державного регулювання рекреаційної сфери України: монографія / А.В. Мерзляк, Н.В. Яцук. – Запоріжжя: КПУ, 2011. – 248 с.
5. Мелехин А.В. Теория государства и права: учебник / А.В. Мелехин. – М.: Маркет, 2007. – 640 с.
6. Мочерний С.В. Основы экономических знаний: підручник / С.В. Мочерний. – К.: Академія, 2000. – 304 с.
7. Мухаммад З. Основні тенденції комерціалізації сучасного олімпійського спорту: автореф. дис. ... канд. наук з фіз. вих. і спорту: 24.00.01 / З. Мухаммад; Нац. ун-т фізичного виховання і спорту України. – К., 1999. – 16 с.
8. Олійник М.О. Правові основи організації та управління фізичною культурою, спортом і туризмом в Україні / М.О. Олійник, А.П. Скрипник. – Х.: Харків. держ. ін-т фізичної культури, 2000. – 292 с.
9. Про затвердження Державної програми розвитку фізичної культури і спорту на 2007–2011 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 15.11.2006 р. № 1594 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=1594-2006-%EF>.
10. Про внесення змін до статті 29 Закону України "Про фізичну культуру і спорт": Закон України від 15.05.2007 р. № 1021-V [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1021-16>.
11. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. № 3808-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 14. – Ст. 80.
12. Положення про Міністерство сім'ї молоді та спорту: Постанова Кабінету Міністрів України від 08.11.2006 р. № 1573 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 45. – Ст. 3017.
13. Рабинович П.М. Основы загалъной теории права та держави: навч. посіб. / П.М. Рабинович. – [10-е вид., доповн.]. – Л.: Край, 2008. – 224 с.
14. Про Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту: Указ Президента України від 28.09.2004 р. № 1148/2004 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1148%2F2004>.
15. Шкретій Ю.М. Напрями реформування системи фізичної культури і спорту в

Україні / Ю.М. Шкрібтій // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту: зб.

наук. праць. – К. : Науковий світ, 2004. – № 4. – С. 5–11.

Стаття надійшла до редакції 14.09.2013.

Ситникова Н.С. Методы и механизмы правового регулирования как специфический способ воздействия государства на развитие Олимпийского движения Украины

Проанализированы методы и механизмы правового регулирования в области спорта на современном этапе. Предложена схема механизма правового регулирования в области спорта. Определены стадии правового регулирования Олимпийского движения в Украине и выявлены основные причины, тормозящие развитие спорта в Украине. Намечены основные мероприятия по улучшению развития Олимпийского движения в стране.

Ключевые слова: механизм государственного регулирования, спортивная сфера, правовой механизм, Олимпийское движение, методы правового регулирования.

Sitnikova N. Methods and mechanisms for regulation as a specific way to the powerful influence of the state on the development of the Olympic Movement Ukraine

Problem setting. At the present stage of development of the Olympic movement in Ukraine there is a need to identify strategies for further action on the basis of summarizing domestic practices with regard to the provisions of the Constitution of Ukraine, laws and regulations, declarations of the United Nations and other international authoritative institutions, the International Charter of Physical Education and Sport of UNESCO, European sports Charter and adaptation of national legislation in the field of sports to the transformation process in the country and global trends.

The state regulates relations in the field of sports through public policy, the establishment of the relevant authorities, financial, technical, human, informational, legal and other support for the development of sport and the recognition of wider amateur status of Olympic Movement in Ukraine and the complex interaction of state bodies with NGOs sports orientation. Sports are becoming more visible, not only social, but also political factors in the modern world. Engaging the masses to sports, as well as successes in international competitions are indisputable proof of vitality and spiritual strength of any nation, promote a positive image of the country internationally. Therefore, government support of the Olympic Movement is one of the important social and economic policy of our country.

The main purpose of the state can be achieved if taking certain steps to improve the lives of the population of Ukraine, preparing the labor market educated, healthy and active workforce. The current crisis – a demonstration of failure as a human being, and resist it because of unsatisfactory in moral and physical condition. This indicates a failure of government regulation of the Olympic Movement, including the lack of an effective mechanism of its regulation.

The mechanism of legal regulation in the field of sports will find the most effective options for modernizing and harmonizing according to the international sports movement and the specific formation of the modern legal system of Ukraine.

Recent research and publications analysis. *Analysis of the literature allowed to install only specific information for the specified problem in which obosnovuyetsya opportunity to explore the mechanisms of regulation of the Olympic Movement in Ukraine today. The relevance and importance nesumnivna specified problem was the prerequisite for further study.*

Paper objective. *Розкрити поняття методу та механізму правового державного регулювання у спортивній сфері та показати їх вплив на розвиток Олімпійського руху в державі.*

Paper main body. *The methods and mechanisms of legal regulation in the field of sports today. The scheme of the mechanism of legal regulation in the sports field. Determined under regulation of the Olympic Movement in Ukraine and identified the main causes that impede the development of sport in Ukraine. Intended major measures to improve the development of the Olympic movement in the tap.*

Conclusions of the research. *The legal mechanism of state regulation of the sports field is defined as a system of means (tools), means (methods) that perform the action levers (permissions and prohibitions) determine the extent of state coercion for appropriate behaviors for the state of all subjects athletic field, provide stability field by legal definition of the elements and dynamics of regulation through vertical and horizontal relationships of entities providing reproductive processes of society and their further improvement.*

Based on the study of the mechanism of legal regulation of public sports field determines the existence and development of the Olympic movement in Ukraine only possible when government regulation, which could be described as a system of legislation for the relevant government agencies and NGOs to ensure the formation and development on the one hand, Intelligent productive powers of man, an indicator of regulation at the socio-economic impact of increased free time, extend the life, health, creativity and social impact of man on the other – strengthening the sports sector entities that affect their yield and profitability. From a practical point of view of government regulation – is the realm of the state, its purposeful influence on the behavior of market relations in order to ensure the priorities of economic policy.

Consequently, the government has to regulate information society that exists in the market, determining the behavior of each subject, using the mechanism of regulation that legally establishes limits of each subject and powers of regulatory bodies through which it achieves these goals and

objectives. Therefore, the legal mechanism of action leading institutional mechanism, which is a hierarchical structure of authority that determines the action the financial mechanism that provides cash flow regulating entities of the state. It should be noted that the mechanisms are circular dependencies are at the same time as everyone has a different function.

Key words: *mechanism of state regulation, sports area, a legal mechanism, the Olympic Movement, the methods of legal regulation.*